

[Christmas Møller.]

stres Vegne gav Lovforslaget. Det ærede Medlem betegnede det som et sagligt Fremskridt, og naar det ærede Medlem kunde betegne det saaledes, kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at hvis der kommer berettiget Grund til at benytte Fremskridtet paa Sager, der ligger for i Øjeblikket, maa Fremskridtet benyttes. Det kan en radikal Mand sikkert ikke være uenig i.

Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg sige, at jeg vel har erkendt, at det Krav, man i 1925 stillede fra vor Side om, at $\frac{3}{4}$ af Bykommunens Vælgere skulde stemme for en Indlemmelse, forinden denne kunde finde Sted, var et stærkt Krav, men Ministeren maa jo ikke glemme, at jeg sagde, at jeg godt kunde have ønsket, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, var affattet noget kraftigere, saaledes at Bykommunen i alle Tilfælde kunde stille sig paa det Standpunkt: enten ingen Indlemmelse eller en stor Indlemmelse. Her gives der Bykommunen Ret til at rejse Spørgsmaal om større Indlemmelse og faa dette behandlet. Dette er efter min Opfattelse en Fordel. Men der gives ikke Bykommunen fuldt ud Ret til at stille sig paa det Standpunkt: enten ingen Indlemmelse eller det, jeg kalder stor Indlemmelse. Selv om jeg altsaa kan være tilfreds med det, som sker her, er der dog noget af en Gradsforskel mellem Indholdet af det Lovforslag, Ministeren har stillet, og det Standpunkt, vi har indtaget.

I øvrigt kan vi for vort Vedkommende kun udtale vor Tilfredshed med hele denne Sags Behandling og den Stilling, som det høje Tings Flertal har indtaget. Jeg haaber, at det skal lykkes i Løbet af kort Tid at faa Lovforslaget ophøjet til Lov.

Ferdinand Nielsen: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger angaaende den højtærede Ministers Udtalelser om Indlemmelseskommissionens Arbejdstempo. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at naar saadanne Kommissioner arbejdede, blev der ogsaa arbejdet mellem Møderne, der blev skaffet Oplysninger og Materiale, og det blev bearbejdet. Jeg ved godt, at det ved en Kommissions Arbejde gaar saadan til, at selv om der gaar en Tid mellem Møderne, arbejder Kommissionen alligevel, men jeg har den Opfattelse, at Arbejdet i Kommissionen i det Tilfælde, her er Tale om, alligevel er foregaaet noget langsomt. Hvis det er rigtigt, at der er hengaaet halvandet Aar mellem to af dens Møder, maa

man deraf drage den Slutning, at der ikke har været den Fart i Arbejdet, man kunde ønske, og at en hurtigere Arbejdsmaade kunde have været heldigere for Sagens Fremme, da det netop gælder om at undgaa Forhaling.

Jeg har betegnet det foreliggende Lovforslag som et Fremskridt overfor nye Tilfælde, som et sagligt Fremskridt. Men naar jeg betragter det som saadant overfor nye Tilfælde, hvor man kan tage flere Indlemmelsesspørgsmaal op samtidig, er det netop ud fra den Forudsætning, at det ikke skal bruges til at spænde Ben for gamle Sager, der nærmer sig deres Afslutning. Den højtærede Minister udtalte ogsaa her i Gaar, noget i Lighed med, hvad han har udtalt tidligere i det andet høje Ting, at han ønskede ikke ved det foreliggende Lovforslag at gennemføre en Forhalingstaktik overfor Indlemmelsesspørgsmaal, og han understregede, at første Stykke af Lovforslagets § 1 efter sin Ordlyd sigter paa Fremtiden. Det maa jeg ogsaa gaa ud fra, idet der staar, at

„Byraadet i den Købstad, hvori et Distrikt eller en Kommune paatænkes indlemmet, uden at Byraadet har andraget derom, kan fremsætte Begæring om

o. s. v., og endvidere tales om, at der skal nedsættes en Kommission til at behandle nye Spørgsmaal. Dette falder noget udenfor Rammerne af den gamle Indlemmelsessag, som har været saa meget omtalt her, og som vi for vort Vedkommende ikke ønsker, at dette Lovforslag skal lægge Hindringer i Vejen for.

Den højtærede Minister tilføjede, at en Bykommune kan ogsaa nu under Loven af 28. Juni 1920 rejse Krav om flere Indlemmelsesspørgsmaal til samtidig Overvejelse, og det er rigtigt; men naar den højtærede Minister i Lovforslaget finder en Tilskyn-delse for Ministeren og Administrationen til at tage nye Indlemmelsesspørgsmaal op, hvis de rejses og er velbegrundede, sammen med ældre Indlemmelsessager, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om han mener, at det kan ske i dette Tilfælde uden Forhaling af denne gamle Indlemmelsessag, som nu er sin Afslutning nær. En saadan Forhaling ønsker vi nemlig ikke fra vor Side. For øvrigt ønsker vi ikke at indtage en ny Stilling til Lovforslaget, som vi mener er sagligt begrundet som et Fremskridt overfor nye Indlemmelsessager.

Øvre i St. Hans Landsogn ved Odense nærer man nogen Frygt for, at dette Distrikts Indlemmelse vil blive udskudt i